

Ebu Eyyüb El-Ensari, Yezid'in ordusunda savaştı mı?

Necati Avcı: “Ebu Eyyüb el-Ensari İstanbul surlarına kadar nasıl geldi? Yezid'in ordusunda mı savaştı?”

Mihmandar-ı Nebevî

Ebu Eyyüb el-Ensari (ra), Peygamber Efendimiz (asm) Mekke'de iken, hicretten iki yıl önce eşiyle birlikte Müslüman oldu. İkinci Akabe bey'atında Peygamber Efendimiz'i (asm) Medine'ye dâvet eden kutlu heyetin içinde bulundu. Peygamber Efendimiz'i (asm) evinde 6 ay misafir etti. Bu sebeple “Mihmandar-ı Nebevî” unvanıyla anıldı.¹

Müslüman olduğunda yaklaşık 37 yaşında bulunuyordu. Peygamber Efendimiz'le (asm) birlikte Bedir, Uhud, Hendek, Hayber, Mekke'nin fethi ve Huneyn başta olmak üzere bütün savaşlara katıldı. Peygamber Efendimiz'in (asm) vahiy kâtipliğini yaptı.

Efendimiz'in (asm) dar-ı bekaya irtihalinden sonra kendini İslâmı yaymak için cihada verdi. Hz. Ebû Bekir (ra) devrindeki savaşlara katıldı. Ardından Hz. Ömer (ra) devrinde yapılan Suriye, Filistin, Mısır ve Kıbrıs seferlerine katıldı. Hazret-i Ali'nin Muaviye ile savaşında Hazret-i Ali'nin yanında yer aldı.

Haksızlıklara tahammül edemez, doğru bildiğini söylemekten çekinmezdi. Medine Valisi Mervan bin Hakem'e namazları vaktinde kıldırmaya dikkat etmiyor diye çıkışmış, “Resulullah'a uyarsan sana tabi olurum. Aksi takdirde sana muhalefet ederim” demişti.

Mervan bir gün Ebu Eyyûb'u (ra) Resulullah'ın (asm) kabri başında ağlarken gördü. Ve bu hareketinin sünnete aykırı olduğunu söyledi.

Ebû Eyyûb dedi ki:

“Ben mezar taşına değil, Resûlullah'a geldim. Onun, ‘Devlet işlerini ehliyetli kimseler üstlendiği zaman kaygılanmayın; ancak ehil olmayanlar başa geçince ağlayın!’ buyurduğunu duydum. Onun için ağlarım.”²

Bizans İmparatorunun Teminatı

Ebû Eyyûb ihtiyarlık döneminde bile Allah yolunda cihaddan geri kalmadı. Katıldığı savaşların sonuncusu İstanbul kuşatması oldu. Bu kuşatmanın komutanı Yezid idi. Muaviye veliaht ilân ettiği oğlu Yezid'i devlet işlerine hazırlamak için İstanbul kuşatmasına komutan tayin etmişti. Ebû Eyyûb seksen yedi yaşında bu orduya bayraktar olarak katıldı. Savaştı ve yaralandı. Hastalığı ağırlaştığında şöyle vasiyet etti:

- 1) Naşımı Rum topraklarında götürebildiğiniz kadar ileriye götürüp defnedin.
- 2) Asker yavrularım atlarıyla üstümde gezinsinler... Ayak seslerini ve tekbirlerini duymak isterim.
- 3) Ümmete selâmımı söyleyin ve Rasûlüllah'tan (asm) duyduğum şu müjdeyi iletin: "Allah'a şirk koşmadan, Ehl-i Tevhid olarak ölen kimseyi Cenâb-ı Allah Cennetine koyar."

Ebû Eyyûb (ra) hicri 49 yılında vefat etti. Vasiyetlerini Yezid yerine getirdi. Yezid İstanbul'u fethedemedi. Fakat Ebû Eyyûb'un (ra) naşını İstanbul surlarına en yakın bölgeye defnettirdi.

Surların dibinde İslâm ordusunun hareketlendiğini fark eden Bizans İmparatoru buraya defin yapıldığını öğrenince, kuşatma kalktıktan sonra onu kabrinden çıkarıp vahşi hayvanlara yedireceği tehdidini savurdu.

Bu tehdide Yezid şöyle cevap verdi:

"Eğer Ebû Eyyûb'un (ra) kabrine en küçük bir hakaretiniz olursa, İslâm topraklarında olan bütün kiliselerinizi yıkılmış biliniz."3

Bunun üzerine İmparator kabre dokunmayacakları teminatını verdi.

Lanet Edilmese, Hiçbir Zararı Yok

Ebû Eyyûb'un (ra), Yezid'in ordusunda bulunduğu şaşırmamak lâzım. Neticede bu ordu İslâm ordusudur. Yezid'i komutan tayin eden de Ebû Eyyûb (ra) değildir. Diğer taraftan Yezid'in, Ebû Eyyûb'a (ra) karşı bir yanlışı olmamıştır.

Yezid Emevilerin Muaviye'den sonra ikinci halifesidir ve eğlenceye, sefahete ve zulme düşkünlüğüyle bilinir. Hazret-i Hüseyin Efendimiz'i (ra) Kerbelâ'da şehit eden orduya hareket emri verendir. Bu sebeple Yezid'e lânet okumanın caiz olduğu

söylenmişse de, bunun faziletli bir iş olmadığı da hatırlatılmıştır.

Bediüzzaman, Sadeddin-i Taftazanî'den nakille şu hatırlatmayı yapar: "Sadeddin-i Taftazani, 'Yezide lânet caizdir' demiş; fakat 'Lânet vaciptir' dememiş. 'Hayırdır ve sevabı vardır' dememiş. Çünkü hem Kur'ân'ı, hem Peygamberi, hem bütün Sahabelerin kudsî sohbetlerini inkâr eden hadsizdir. Şimdi onlardan meydanda gezenler çoktur. Şer'an bir adam, hiç mel'unları hatıra getirmeyip lânet etmese, hiçbir zararı yok."4

Dipnotlar:

- 1- Mektubat, s. 114.
- 2- Müsned, V, 422.
- 3- M. Asım Köksal, İslâm Tarihi, c. 4, S. 277.
- 4- Emirdağ Lâhikası, s. 178.